

MOEDER dochter

Tiny Ollebek (72) is moeder van Dya (51), Adri (48), Conny (42) en Sandra (38). Ze heeft twaalf kleinkinderen.

“Misschien klinkt het raar, maar ik heb bijna geen behoefte aan andere mensen naast mijn eigen kinderen, hun aanhang en mijn kleinkinderen. Zij zijn alles voor me. Ik ga niet vaak bij anderen op de koffie en ben altijd tevreden en blij. Mijn man werkte veel. Eerst als vrachtwagenchauffeur, later als bedrijfsleider. En hij was ook veel bezig als voetbaltrainer. Ik was altijd met de kinderen en dat vond ik prima. Opvoeden ging eigenlijk automatisch; iedereen paste zich aan. Ik maakte voor iedereen 's avonds hetzelfde toetje en dat was goed. Nooit lag er één dwars. Waarschijnlijk kwam dat ook doordat we vroeger minder geld te besteden hadden. Ik vind Sandra een heel goede moeder. Of ze op mij lijkt weet ik niet. Ze houdt ervan om

Cees Jan aan als oppas voor hun kinderen. Dat oppassen doe ik nu al jaren. Ik vind het heerlijk. 's Ochtends om acht uur stap ik de deur uit en rijd ik op mijn fiets naar haar huis. Daar doe ik de badkamer, de wc, draai een was, haal de kinderen van school, maak het avondeten klaar en na het eten ga ik weer naar huis. Het houdt me jong. Ook toen mijn man net was overleden, bleef ik oppassen. Ik was blij dat ik het huis uit kon en alles even kon vergeten. Hij was nog maar pas met de vut en overleed aan een herseninfarct. Voor hem was het een geluk. Hij was verlamd en kon niet meer praten. Als hij was blijven leven, zou dat voor hem een lijdensweg zijn geweest. Het eerste jaar na zijn dood was erg zwaar. Ik vond het heel vervelend

‘Ik heb **weinig behoefte** aan andere mensen naast mijn gezin’

met haar kinderen te knutselen, en als ze dat doen, ligt de huiskamer vol knutselspullen en dat vindt ze niet erg. Ik ben meer opruimerig en mijn kinderen waren meer op zichzelf. Ik denk dat de tijd gewoon anders is. Niet dat het vroeger beter was dan nu of nu beter dan vroeger. Als ik het me goed herinner bood ik me zelf bij Sandra en haar man

om alleen te zijn en verloor kort na zijn overlijden ook mijn moeder. Zij kreeg ook een beroerte. Sandra was in die tijd hoogzwanger en was bang dat er tijdens de bevalling iets met haar of haar baby zou gebeuren, omdat mijn man net was overleden. Volgens haar had zijn dood een reden. Dat [Lees verder op pagina 32 >](#)

Sandra Sneevliet (38) is moeder van Sanne (13), Renske (10) en Femke (7) en de overleden Lotte. Zij zou nu 8 zijn.

“We hebben allemaal ons eigen gezin, maar mijn zussen, broer en ik hangen nog erg aan onze moeder. Zij is ons alles. Ik bel haar elke dag om te horen hoe het met haar gaat, ook als we elkaar die dag hebben gezien en we eigenlijk niks te bespreken hebben. Andersom is het net zo; voor mijn moeder is haar gezin háár alles. Dat heeft

dagen dat mijn man Cees Jan en ik allebei werkten. Ik betwijfelde of leidsters op een kinderdagverblijf die warmte konden geven, daar hadden we ook helemaal geen ervaring mee. Voor mijn moeder was het vanzelfsprekend dat zij ging oppassen. Oppassen is ze altijd blijven doen, ook toen mijn vader elf jaar geleden overleed. Hij kreeg

‘Mijn vader zorgt voor ons **overleden dochttertje**’

te maken met vroeger, denk ik. Omdat mijn vader voor zijn werk veel van huis was, was zij bijna altijd met ons thuis en deed zij alles. De boodschappen, het huishouden, behangen, schilderen, tuinieren, kleding maken, breien en handwerken. Wij kinderen gingen onze gang, maar bleven het liefst wel in haar buurt. Zat zij achter de naaimachine, dan speelden wij op de grond vlakbij haar. Ze was druk, maar ze was er wel altijd voor ons. En er was ruimte genoeg voor meer mensen. Er kon altijd iemand blijven eten of slapen. Ook als we op vakantie waren en mijn moeder voor tien man moest koken. Toen ik in verwachting was van Sanne, wilde ik dat mijn kind zich later net zo veilig zou voelen als ik me bij mijn moeder voelde. Ook op de

een TIA, wat vaak een voorbode is van een herseninfarct. Hij begon plotseling te zweten en voelde de rechterkant van zijn lichaam niet meer. Ik verwachtte niet dat het misging. Doodgaan was in mijn ogen iets voor oude mensen. Mijn vader was 64. Diezelfde avond kreeg hij een herseninfarct en vijf dagen later overleed hij. Ik was hoogzwanger en had zo'n angst. Het kon niet anders, dacht ik, dan dat mijn vader vooruit was gegaan om in de hemel voor mij of mijn kindje te zorgen. Onze tweede dochter Renske kwam gezond ter wereld en ook met mij ging het goed. Maar toen ik twee jaar later Lotte verloor, dacht ik: dit wist ik al. Op een echo bleek dat Lotte te korte armpjes en beentjes had. We moesten er [Lees verder op pagina 32 >](#)

MOEDER *En* dochter

> TINY

gevoel had ik op dat moment niet. Renske kwam vijftien dagen na de uitgerekende datum en was gezond. Met Lotte, het derde kind van Sandra en Cees Jan, ging het wel mis. Een paar dagen voor de geboorte bleek dat ze een lilliputachtig kindje zou zijn. Het was verschrikkelijk nieuws, maar Sandra en Cees Jan namen het moedig op. Ze waren hartstikke verdrietig, maar konden zich er uiteindelijk bij neerleggen. Ook toen Lotte overleed. Ik word weer verdrietig als ik over Lotte vertel. Ze is voor mij echt een kleinkind zoals al mijn andere kleinkinderen dat zijn. Haar foto staat hier in een lijstje. In het ziekenhuis heb ik haar

even vastgehouden. Dat deed veel met me. Maar ik weet niet meer precies hoe ik me toen voelde, het is alweer een tijd geleden. Ik weet nog wel dat ik erg in een roes leefde en dat pas veel later tot me doordrong wat er was gebeurd. Ik herinner me ook dat Sandra veel over haar gevoelens praatte, iets wat ze nog lang heeft gedaan. Ik heb daar bewondering voor. Zo'n prater ben ik helemaal niet.

Toen Femke kwam, dacht ik natuurlijk wel aan Lotte. Maar het was nou eenmaal zo. Alles heeft inderdaad een reden. Was Lotte gezond geweest, dan hadden we Femke misschien nooit gehad."

> SANDRA

rekening mee houden dat ze een lilliputter was. Ik kon het niet geloven. We hadden twee gezonde kinderen op de wereld gezet. Hoe kon ons dit nou overkomen? Cees Jan en ik waren erg verdrietig, maar we dachten ook: dit is ons kind. Het is uit liefde gemaakt en we zullen het in liefde opvangen. Na de geboorte bleek dat Lotte veel meer mankeerde. Ze had een open gehemelte en een ruisje bij haar hart. Doordat ze zo klein was gebleven en ook haar borstkas niet genoeg was gegroeid, waren haar longetjes niet volgroeid en kon ze niet zelf ademen. Ze was te ziek om het te kunnen redden en overleed vier uur na de geboorte. Haar dood was als een nachtmerrie.

De gedachte dat mijn vader voor haar zorgde, gaf troost en mijn moeder was ook een grote steun. Ze hielp in het huishouden en mede dankzij haar nuchtere kijk op de dingen kon ik mijn schouders eronder zetten. Ik ben wel nog lang bang geweest om te verliezen wat me het dierbaarst is: mijn kinderen. Die angst overvalt me nog wel eens. Mijn moeder leert me vooruit te kijken en te kijken naar wat ik wel heb. Maar het allerfijnste is dat ik bij haar kind kan zijn. Ook nu ik 38 ben, kan ik zeggen: 'Mam, wat fijn dat je voor me zorgt.'

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret?

Mail uw verhaal en telefoonnr naar lezers@tijdschrifttook.nl.

